

ἩΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἑκτος

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι: φρ. 10. ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἀρροῦνται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους· καὶ εἶνε ἐτήσιαι. — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

17 Σεπτεμβρίου 1878

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΥΠΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ Κωνσταντῖνος Νικολόπουλος.

Παρὰ τοῦ κ. Αἰμ. Λεγρᾶν ἀπεστάλησαν ἡμῖν διάφοροι πρωτότυποι ἐπιστολαὶ τοῦ Κ. Νικολοπούλου καὶ Ν. Βάμβα. Ἐκ τούτων δημοσιεύομεν τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν τοῦ Ν. Βάμβα, ἐν Παρισίοις γραφεύσαν, πρὸς τὸν Νικολόπουλον, ἐν ἔτει 1815. «Ἐλαθα, φίλε Νικολόπουλε, τὰ πολύτιμα δῶρα τῆς φιλογενείας σου, καὶ ἤλλα νὰ σὲ εὐχαριστήσω, καὶ νὰ παραπονεθῶ ὅμως διὰ τί νὰ στερηθῆς τοιαῦτα κειμήλια. Ὅταν ἀξιώθω νὰ ἰδῶ τὴν δυστυχῆ μητέρα μας, ἀκριτὰ θέλει χαρὴν λαμβάνουσα δι' ἐμοῦ τὰς υἱικάς σου προσήσεις καὶ τὴν βεβαίωσιν ὅτι ποτὲ δὲν τὴν λησμονεῖς. Δὲν ἦτο χρεῖα νὰ ἰδῆ εἰς χεῖράς μου καὶ ἰδικὰ σου δῶρα, ἐνῆ ἤξευρε ὅτι ἡ πονηρά τῆς τύχῃ δὲν σ' ἔκαμε πλουσιώτερόν μου. Ἄλλ' ἐπειδὴ οὕτως ἠθέλησες, ἀμέσως ἔγινε χρέος εἰς ἐμὲ νὰ καταστήσω τὸ τελευταῖον μάλιστα δῶρόν σου χρήσιμον εἰς τὴν πτωχὴν καὶ πολυτέκνον οἰκογένειάν μας. Ὑγιαίνει καὶ εὖχου με νὰ γένω ἀφέλιμος ὅσον δύναμαι εἰς τοὺς ἀδελφούς μας!»

Σ. τ. Δ.

Ὁ Κωνσταντῖνος Νικολόπουλος ἐγεννήθη ἐν Σμύρνῃ ἐκ γονέων καταγομένων ἐξ Ἀνδριτζαίνης. Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος μετέβη εἰς Παρισίους, ἐνθα ἐπορίζετο τὰ πρὸς τὸν βίον συντελοῦντα διὰ τῶν κατ' οἶκον παραδόσεων τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης. Ἐν Παρισίοις ἐσχετίσθη μετὰ πολλῶν σοφῶν Γάλλων, διωρίσθη δὲ ὑποβιβλιοθηκᾶριος τοῦ Ἰνστιτούτου.

Βιβλιόφιλος ἢ μάλλον βιβλιομανὴς ἀναδειχθεὶς τοσοῦτον ἐφλέγετο ὑπὸ τοῦ πόθου τῆς προσκτήσεως βιβλίων, ὥστε πρὸς ἀγορὰν αὐτῶν διέθετε πάντα σχεδὸν τὸν μισθὸν του καὶ τὰ ἐκ τῆς κατ' οἶκον διδασκαλίας ἀπολαμβανόμενα, οὕτω δὲ κατῆρτισε βιβλιοθήκην ἀμιλλωμένην πρὸς τὰς τῶν διασημοτέρων βιβλιοφίλων τῆς Εὐρώπης.

Ὁ Νικολόπουλος συνειργάσθη εἰς τὴν Παγκόσμιον Βιογραφίαν τοῦ Michaud, τ' ἀπομνημονεύματα τοῦ φιλέλληνος Maxime Raybaud, τὸν Λόγιον Ἐρμῆν, τὴν ἐν Παρισίοις ὑπὸ τοῦ Σπυρ. Κοντοῦ ἐκδιδομένην Μέλισσαν κλ. Ἐξέδωκε μετὰ μακρῶν προλεγομένων τὰ συγγράμματα τοῦ φίλου του Ζαλύκη (Κοινωνικὴν συνθήκην τοῦ Ρουσσώ καὶ Διάλογον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως), καὶ, ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἀγαθόφρων ὁ Λακεδαιμόνιος», διάφορα φυλλάδια καὶ μετέφρασεν εἰς ἀνομοιοκαταληκτοὺς στίχους τῆς

καθωμιλημένης εἰδύλλιά τινα τοῦ Θεοκρίτου. Ἀπεβίωσεν ἐν Παρισίοις τῷ 1842 κληροδοτήσας τὴν πλουσίαν βιβλιοθήκην του εἰς τὸ σχολεῖον τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος τοῦ Ἀνδριτζαίνης.

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Δίκενς.

Συνίεμα· ἰδί σελ. 578.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Ἐν ᾧ ὁ Ὀλιβερ παρουσιάζεται μετὰ δυνάμειος ἐνεργῶν.

Μετὰ δοκιμασίαν ἐνὸς μηνὸς ὁ Ὀλιβερ ἐκρίθη ἄξιος νὰ γίνῃ ὀριστικῶς μαθητεύομενος· τότε ἀκριβῶς ἦτο καλὴ χρονιά ἐπιδημιῶν· τὰ φέρετρα, ἵνα ἐμπορικὴν ἔκφρασιν μεταχειρισθῶμεν, ἦσαν εἰς ὕψωσιν· ἐντὸς ὀλίγων δ' ἑβδομάδων ὁ Ὀλιβερ ἐκτῆσατο πολλὴν πείραν. Ἡ ἐπιτυχία τῆς εὐφυοῦς ἐπιχειρήσεως τοῦ κυρίου Σάουαρμπερρυ ὑπερέξηκόντισε πάσας τὰς προσδοκίας αὐτοῦ. Οἱ πρεσβύτατοι τῶν κατοίκων δὲν ἐνεθυμοῦντο νὰ ἐνέσκηψεν ἄλλοτε τοσοῦτω σφοδρὰ καὶ τοσοῦτω θανατηφόρος εἰς τὰ παιδιά ὀστρακιά· πολλὰ λοιπὸν ἦσαν αἱ κηδεῖαι, ὧν ἐπὶ κεφαλῆς ἐβάδιζεν ὁ μικρὸς Ὀλιβερ, φέρων πῖλον μετὰ ταινίας πενθίμου μέχρι γονάτων κατιούσης, πρὸς ἐκπληξιν καὶ θαυμασμόν πασῶν τῶν μητέρων. Ὁ Ὀλιβερ συνώδευε τὸν κίριόν του ὡσαύτως καὶ εἰς πάσας σχεδὸν τὰς κηδεῖας τῶν ἐνηλίκων, ὅπως προσκλήσῃται τὴν ἀπάθειαν τῆς στάσεως καὶ τὴν ἐντελὴ ἀναισθησίαν, τὰ προσήκοντα εἰς τέλειον νεκρόπομπον, πολλάκις δὲ ἔσχεν εὐκαιρίαν νὰ παρατηρήσῃ μετὰ πόσης ἐγκαρτερήσεως καὶ γαλήνης κατῴρθουν πολλοὶ μεγαλόψυχοι ἄνθρωποι νὰ ὑρίστανται τὴν ὀδυνηρὰν δοκιμασίαν τῆς ἀπωλείας συγγενῶν.

Οὕτω παραδείγματα χάριν, ὁσάκις παρηγγέλλετο εἰς τὸν Σάουαρμπερρυ ἡ κηδεῖα πλουσίου τινὸς γέροντος ἢ γυναικός, ἐχόντων μέγαν ἀ-